

Epilog:

Detta måste vara ett mirakel. Jag överlevde. Vi är fria.

Kapitel 1

Oroligheterna börjar

Året är 1939

- Nå, godmorgon Leena.

Aron hade just vaknat och skulle gå till matbordet.

-Godmorgon på dig också, sade Leena.

-Har du någon aning om vilket datum det är? frågade Aron.

-Jag skulle tro att det skulle vara runt 29 november, sade Leena.

-Okej. Vad har du för planer för idag? frågade Aron.

-Inget skulle jag säga. Vad hade du tänkt?

-Nå jag undrade om vi skulle åka in till stan, sa Aron

Just då slår radion på.

-Viktigt meddelande! Sovjetunionen har förklarat krig. De vill åtminstone ta Karelska näset, Viborg, Kexholm och Petsamo. Var aktsamma var ni är. Bombplan väntas. Håll er inomhus. Leena började gråta.

-Hördu! inte kommer det hit, uppmuntrade Aron.

-Hur kan du vara så säker på det? frågade Leena

-Nå, varför skulle just ryssen bomba vår lilla by Hiihtola?

-Men tänk om de gör det ändå?

-Den chansen är nog väldigt liten.

-Man kan aldrig vara säker. Men... måste inte du i kriget då?

-Oj, eh... Vi får väl se.

-Hur kan du va så otroligt lugn?

-Enkelt. Det är bara att inte bryta ihop.

Just då såg Aron att brevbäraren lade ett brev i deras postlåda.

-Sitt här och vänta medan jag går ut efter posten, sade Aron.

När Aron kom in med brevet såg han lite sorgsen ut.

-Vad är det? frågade Leena.

-Öh, det är från försvarsmakten. De kommer att fängsla mig om jag inte hjälper den finska armén i kriget mot Sovjetunionen.

-Nej du kan inte fara.

-Jag hamnar i fängelse om inte jag går.

-Jag tänker inte förlora dig.

-Säg åt slakten att komma till tågstationen i Kajana klockan åtta på kvällen idag.

-Okej, sa Leena sorgset.

Kapitel 2

Resan till Kajana

-Oj, vad den här vägen har många gropar, sade Aron.

-Håll ut, vi är snart framme. Jag ser redan Kajana.

Aron reste med sin gamle kamrat Lukas.

När de kom fram till tågstationen steg de av vagnen och väntade på sina släktingar.

-Hur kan det ha blivit såhär? frågade Aron.

-Jag har ingen aning. Vi måste bara hoppas på det bästa, uppmuntrade Lukas.

-Nåja, här kommer familjerna.

-Ses vid klockan sju! sade Lukas.

Aron hittade sin släkt och gick fram till dem.

-Hejdå Leena! Tack för allt!

-Det var en underbar stund att få vara med dig, och minns att jag älskar dig.

-Om jag kommer tillbaka levande ska jag aldrig lämna dig.

-SNYFT! Hejdå! snyftade Leena.

-Hördu inte kommer jag att dö. Ta väl hand om dig!

Efter det kramade han om alla sina släktingar. Men nu var det dags för avfärd.

-No niin pojat, mene junaan! ropade lokföraren.

-Alright, hejdå allihopa!

-Gud beskydde dig! ropade Arons mamma.

Aron hittade Lukas och gick in i tåget. De hittade en kille som inte verkade vara påverkad.

-Hej, får man slå sig ner? frågade Lukas.

-Yes, det får ni nog, sade killen.

-Nice! Jag heter Lukas och vem är ni?

-Jag heter Simo Häyhä, och vad heter er kamrat?

-Jag heter Aron. Trevligt att träffas.

-Jag har på känn att vi kommer att bli bästa vänner, sade Simo.

Lukas tog fram sina kort och så började de spela tre kort.

Kapitel 3

Anländer till Viborg

-Vi har kört hela natten, är vi snart framme? frågade Aron.

-Jag vet in..

Just då kom en officer springande och ropade:

-Vi anländer till Viborg om cirka en kvart!

-Där har vi svaret, sade Simo.

Efter en kvart stannade tåget vid Viborgs tågstation.

-Alla ut! ropade en officer.

-Okej, vi går väl ut då, sade Lukas.

När de kom ut fick de direkt sina vapen.

Nu ropade officeren:

-Vi delar upp oss i divisioner. Ryssarna kommer att attackera oss från alla håll, och Mannerheimlinjen är den farligaste. Ni som är här kommer att vara i skogarna i vitklädda dräkter. Gör er inte synliga för om ni syns blir ni skjutna direkt. Kortfattat, ut i skogen och försvara fosterlandet!

Simo, Aron och Lukas hämtade sina vapen och sprang ut i skogen med sina divisioner. Vädret började bli kallare eftersom att vintern närmade sig. De kom fram till en bra plats och gjorde bunkrar under marken. Nu väntade de bara på att fienden skulle komma.

Kapitel 4

De första offren

De hade snart väntat i fyra timmar. Plötsligt såg Simo en pansarvagn.

-Hallå, vi har en pansarvagn rakt framför oss! ropade Simo.

De hörde bara en stor smäll. Pansarvagnen sköt ett skott rakt i gångarna som finnarna hade gjort.

-Alas! ropade löjtnanten.

Nu såg de flera tusen soldater komma springande bakom pansarvagnen.

-Skjut på dem! ropade Lukas.

-Vi har tjugo pansarvagnar som rullar rakt mot oss! ropade Simo.

-Hur får man sönder en pansarvagn?! skrek Aron.

-Var tyst och skjut! ropade Lukas.

-Flera var redan döda.

-Reträtt! ropade officeren!

-Få dem så långt borta från bunkern som möjligt! ropade Aron.

De fick bort ryssarna och sprang.

-Nu! ropade löjtnanten.

De hörde hur skotten ven förbi dem.

-Bara tio meter till! ropade Simo.

Pansarvagnen sköt ett skott mot dem.

-Milda Matilda, hoppa! skrek Lukas.

Simo kände hur elden brände i fötterna men han lyckades undvika att dö.

-Upp igen och spring! ropade Aron.

De lyckades att komma fram till den följande bunkern. Ryssarna angrep snabbt och snart var ryssarna nere i gångarna. En finsk soldat höll på att gräva och såg inte ryssen bakom sig.

-Du där! Du har en ryss bakom dig, ropade Lukas.

Innan någon hann blinka hade den finska mannen slagit ihjäl ryssen med sin spade.

Ryssarna såg sina män dö och slutade attackera och föll tillbaka.

-Vad händer, varför backar de? frågade Aron.

-De faller tillbaka, deras förluster blev för stora, svarade Simo.

Kapitel 5

Striden på Raatevägen

Efter att ryssarna hade fallit tillbaka blev Aron och hans vänner sända till Suomussalmi. De hade fått höra att ryssarna tänkte skära av Finland på halva. Det skulle de aldrig tillåta. Simo var en talang i prickskytte, därför gav löjtnanten honom en finsk Mosin Nagant. Den fyrtiofjärde och etthundrasextiotredje divisionen skulle inta Finland via Raatevägen. Efter några timmar hade de nått Suomussalmi. Månaden var december. Vintern var iskall och hård. Aron, Lukas och Simo var framme vid Raatevägen. Simo satte sig ner i en driva och väntade.

-När tror du att han stiger upp? frågade Lukas.

-Har ingen aning, svarade Aron.

Finnarna hade äntligen lärt sig hur man spränger en pansarvagn.

De väntade och väntade. De låg i snön nästan osynliga med sina vita dräkter. Det började mörkna och temperaturen sjönk. Nu började de höra pansarvagnar köra.

-Okej veklingar, när jag ropar "nu" slänger ni era granater och skjuter dem, sade officeren.

-Ett, två, nu!

-”KABOOM!”

-Skjut på dem! ropade löjtnanten.

Överallt sprängde det pansarvagnar. Efter en timme var allt borta. Ryssarna hade misslyckats att inta Finland. Ettusentrehundra ryssar var tillfångatagna.

-De kommer aldrig att komma hit igen, skrattade Simo.

Men ryssarna var inte färdiga. De skulle ändra sin taktik till storanfall med miljontals soldater mot Viborg.

Aron hade skrivit ett brev till Leena och frågat hur det var hemma i Hiihtola.

Hon hade skrivit tillbaka.

-Hej älskling! Här hemma har ryssarna bombat Hiihtola. Vi blev tvungna att evakuera Hiihtola.

Ingen vet hur många som har dött. hoppas bara att inte du dör. Jag ber för dig. Skriv tillbaka snart. Med vänliga hälsningar, Leena.

Kapitel 6

Den sista bedrävelsen

Alla finska reserver kastades in i kriget. De skickades till Viborg för att försvara. Finnarna var fysiskt trötta och den Röda armén kunde skicka nästan oändligt med soldater. Nu hade de nått Viborg men finnarna visste nästan säkert att de kommer att förlora. De måste åtminstone göra motstånd. Aron och Lukas hade fått höra att Simo hade blivit träffad i käken

och hade evakuerats från slagfältet efter att ha dödat runt sjuhundra ryssar. Nu hade Aron en konversation med Lukas.

-Vad händer om man dör? frågade Lukas.

-Man kommer till himlen, svarade Aron.

-Är himlen ett hemskt ställe?

-Himlen är bättre än alla världens möjliga goda överraskningar.

-Så himlen är bättre än jorden?

-Ja, och du får träffa alla dina släktingar när de har dött.

Pansarvagnarna rullade närmare och närmare.

-Det är dags, sade Aron.

Ryssarna var alltför starka för finnarna.

-Reträtt! ropade officeren.

Aron och Lukas sprang. De hoppade ner till de följande gångarna men Lukas fick ett skott rakt i sidan.

-Aj! skrek Lukas och föll ner i gångarna.

-Nej! skrek Aron.

Aron hoppade ner i gångarna och försökte rädda Lukas.

-Är du vid liv? frågade Aron nervöst.

-Jo, jag tror det. Få hit en sjuksköterska! stönade Lukas.

-Genast! Hallå Sara kom hit! ropade Aron till sjuksköterskan.

Sara kom springande till dem.

-Vad är problemet? frågade Sara.

-Han fick ett skott rakt i sidan, svarade Aron.

-Oj, jag börjar genast! sade Sara.

Aron försökte hålla ryssarna borta från gångarna.

-Bort ryska vandaler! ropade Aron till ryssarna.

Det kom för mycket ryssar. De flyttade sig till en kulle.

De sköt och sköt men ryssarna bara fortsatte att komma.

De måste ännu göra reträtt en gång till.

Efter tre timmar fick de höra att de finska myndigheterna hade godkänt kraven från Sovjetunionen. Finnarna tyckte att det var ett smart drag.

Nu gick den ryske och finske officeren fram till varandra och förklarade fred.

Finnarna gick till Viborgs slott och tog ner den finska flaggan. Det var en sorgsen dag men på samma gång skönt. De fick skjuts med tåg till sina hem från Viborg.

Nu kunde de äntligen komma hem. Arons hem var nu i Kuopio eftersom Hiihtola var i Sovjetunionen. Efter några timmar kom han och Lukas, som redan kunde gå igen, till Kuopios sjukhus. Där Simo var. Simo hade vaknat och låg i sjukhusbädden.

Kapitel 7

Hemfärden

-Hur är det Simo? frågade Aron.

-Kunde ha varit bättre, svarade Simo.

Simos käke var sned av skottet han fått i käken.

-Det kan vara att jag aldrig kommer att se dig mer för att vi bor så långt från varandra, sade Aron.

-Det kan hända, svarade Simo.

-Nåväl, tack för allt Simo, sade Aron och skakade hand med Simo.

-Det var ett nöje att vara i kriget med er, sade Simo.

Efter att Lukas hade tagit avsked med Simo åkte Aron och Lukas hem.

Lukas fick sova hos Aron eftersom att han inte orkade gå långa sträckor.

-Aron! ropade Leena.

Leena kom springande och hoppade i famnen på Aron.

-Seså, nog visste du att jag skulle klara mig, skrattade Aron.

-Men ändå. Du klarade dig, skrattade Leena.

-Jag träffade en person som blev världskänd. Han dödade cirka sjuhundra ryssar.

-Blev han din vän? frågade Leena.

-Javisst, vi är bästa vänner.

Korta fakta:

Simo Häyhä var en riktig person som dödade cirka 500-742 personer i vinterkriget.

Aron i boken, alltså jag, hette Aarne Juutilainen. Han var Simo Häyhäs vän.

Efter kriget blev Simo kallad "Den vita döden" på grund av sin legendariska insats i kriget. Tidigare hade Aarne stridit i Algeriet och Marocko och fick namnet "Marockos skräck". Senare återvände han till Finland för att kämpa i både Vinterkriget och Fortsättningskriget, men Fortsättningskriget är en historia för en annan gång.

